

[Ragnhild Andersen.]

Rentemodtagernes Organisationer Gang paa Gang har rejst baade i Offentligheden og over for Rigsdagen.

Hvad angaar Invalidernes Ønske om en Række Ændringer i Lovgivningen, er vi enige i, at det er et saa stort og betydningsfuldt Omraade, det her drejer sig om, at der maa en grundig Revision til, og dette mener vi bedst kan ske gennem en Kommission. Vi er i vort Parti i Modsætning til Flertallet af den Opfattelse, at Invalidernes Organisation, De samvirkende Invalideorganisationer, bør repræsenteres i Kommissionen.

Men til Spørgsmaalet om Kommission vil jeg gerne knytte et Par Ord. Fordi vi nu skal have en Kommission til Undersøgelse af Invalididentemodtagernes Forhold, er der jo ingen, der paalægger os at begrave samtlige Uretfærdigheder mod Invaliderne i en saadan Kommission. Det kalder jeg at springe over, hvor Gærddet er lavest. En saa oplagt Uretfærdighed som Trediedelsgrænsen kan det høje Ting efter min Formening og efter mit Partis Formening ikke forbigaa i Tavshed og bare sige: det kan Kommissionen ordne til sin Tid. Ingen kan bestride — og jeg kan daarligt tænke mig, at nogen vil driste sig til at bestride det —, at det er en Urimelighed over for de Hjem og Familier, som i Forvejen er haardt ramt af Sygdom, og hvor Invaliderne hellere end gerne vil arbejde til Forbedring af Hjemmets Leveniveau, at man allerede, naar de tjener en Trediedel af Gennemsnitsindtægten, fratager dem hele Renten. Dermed være ikke sagt, at vi Kommuniste, naar vi foreslaar en Lempelse af § 38, anerkender Kriteriet for Bedømmelsen af, hvorvidt et Menneske har Invalidere behov, som rigtigt, og at Lempelsen er nok, men her finder jeg det ønskeligt, at Læger og sagkyndige gennem en Kommission finder Vej frem til et retfærdigt Grundlag. Det er altsaa ikke engang selve det uretfærdige Kriterium, vi foreslaar ændret nu. At det er uretfærdigt og virker uretfærdigt, kan jeg illustrere ved et enkelt Eksempel. En Mand, der fuldkommen mangler højre Haand, kan i Dag, grundet paa Trediedelsgrænsen, ikke blive erkendt som Invalid og kan ikke opnaa nogen som helst Invalidrente.

Dette mærkelige Kriterium maa naturligvis ændres, og det kan efter vort Partis Mening formentlig bedst ske gennem en Kommission. Hvad vi derimod baade kan og bør, er at sætte en Stopper for dette, at naar en Invalid tjener en Trediedel eller blot et Par Kroner mere end Trediedelen af, hvad andre tjener i samme Fag, betragtes

han ikke længere som Invalid, men mister sin Ret til Rente. Jeg maa heroverfor sige, at jeg er meget forbavset over, at den ærede socialdemokratiske Ordfører, det ærede Medlem Hr. Rasmus Hansen, ikke kunde opfatte vort Ændringsforslag herom som andet end Komediespil, eller hvad det nu var, at vi vilde demonstrere en særlig Velvilje med Hensyn til Trediedelsgrænsen. Jeg for min Del synes, at intet kan være mere rimeligt end at sige, at de forskellige Spørgsmaal skal ordnes i Kommissionen, men i de Tilfælde, hvor vi kan lempe, bør vi ikke vente, til en Kommission maaske om 1, 2 eller 3 Aar er færdig med sin Betænkning. Det vilde være uretfærdigt over for de Invalididentemodtagere, der i Dag rammes af Trediedelsgrænsen, og derfor stiller vi Ændringsforslag til § 38, Stk. 2, og til § 41, Stk. 2.

Ved at lempe denne Trediedelsgrænse vilde vi have Mulighed for at opmuntre Invaliderne til at tage Del i Arbejdsprocessen og vise dem, at vi virkelig har Forstaaelsen af, at det, det drejer sig om nu og ud i Fremtiden, er, at der skabes Mulighed for Oplæring, Uddannelse og Arbejde i Produktionsprocessen til saa mange som muligt paa lige Fod med andre Samfundsborgere.

Jeg nævnte til at begynde med, at vort Parti afgjort modsætter sig at faa Aldersgrænsen sat i Vejret for Aldersrentenyderne. Vi er fortsat af den Opfattelse, at en Mand skal kunne faa Aldersrente, naar han ikke kan arbejde mere, og det Tidspunkt ligger for det store Flertal ved 60 Aars Alderen; for Kvinderne er det dog ofte allerede i 50erne meget vanskeligt at fortsætte Arbejdet, hvorfor vi foreslaar, at det skal være muligt for Kvinderne under særlige Omstændigheder at faa Aldersrente fra det fyldte 55de Aar.

Jeg vil gerne i Forbindelse med dette Forslag og med det andet Forslag om Huslejetilskud til Invalide- og Aldersrentemodtagere sige, at jeg rent teknisk finder det urimeligt, at vi ikke i Fællesskab har set paa visse Forslag, der paa nogle Omraader er stillet, og som ligger meget nær op ad hinanden. Jeg ved ikke, om man med Rette kan sige, at det er Udvalgets ærede Ordfører, der er Skyld heri — jeg har jo ikke saa længe deltaget i Udvalgsarbejde, at jeg kan vide, hvad man er vant til i denne Henseende. Men jeg kan sige saa meget, at jeg i hvert Fald finder det urimeligt, at man, saavel paa dette som paa andre Omraader, hvor vi er enige, skal stemme om flere Forslag, som i Virkeligheden indeholder næsten det samme. Og dette gælder i hvert Fald Spørgsmaalet om 65 Aars Grænsen, hvor det